

Οι Ορθόδοξοι Μπροστά στο Χάος της «Νέας Εποχής»

π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός

1. Η εποχή μας σφραγίζεται καθοριστικά από μια νέα ιστορική συγκυρία, τη Νέα Παγκόσμια Τάξη πραγμάτων, ως στρατιωτικοπολιτική έκφραση της Νέας Εποχής, που ορίζεται αφηρητικά από τον πόλεμο του Κόλπου και την κατάρρευση του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», το κενό του οποίου έσπευσε να καλύψει η αναδυθείσα παγκόσμια Μονοκρατορία, η Pax Americana, που μεταφέρει τον κόσμο μας αναδρομικά στην ενότητα της Pax Romana και σ' ό,τι αυτή μπορεί να περικλείει για τον άνθρωπο και τον κόσμο. Όπως τότε, έτσι και σήμερα, η ανθρωπότητα εντάχθηκε σ' ένα παγκόσμιο σύστημα πολιτικής και αξιών, που ελέγχει και διαμορφώνει καθολικά, μέσω της ενιαιοποιούμενης παιδείας και των κατευθυνόμενων Μ.Μ.Ε., τον άνθρωπο και την κοινωνία ως πλανητικό άνθρωπο και πλανητική-ολιστική κοινωνία.

Στο σημείο αυτό επιτρέπεται ένας παραλληλισμός: Στις 11.5.330 αναδύεται ένα νέο ιστορικό μέγεθος, η αυτοκρατορία της Νέας Ρώμης (Ρωμανία από τον 8' αι. ή «Βυζαντίου» από το 1562), που υποστασιωνόταν με το τρίπτυχο: εκχριστιανισμένος ρωμαϊκός κρατικός φορέας-ελληνικός πολιτισμός/παιδεία και χριστιανική ορθοδοξία, ως ψυχή και ζωοποιητική δύναμη του νέου αυτού παγκόσμιου μορφώματος. Η σημερινή Νέα Εποχή, ως παγκόσμια αυτοκρατορία, ανατρέπει και υποκαθιστά το παλαιό με το δικό της τρίπτυχο: παγκόσμια πολιτική εξουσία-παγκόσμιος πολιτισμός, με την προϊούσα επικράτηση του δυτικού πολιτισμού, και παγκόσμια θρησκεία, ως Πανθρησκεία, για τη διαμόρφωση ολιστικής συνείδησης πάνω στην πανθειστική βάση: Όλοι ένα – όλοι Θεός! Μέσα στην πολυωνυμία του Υδροχρικού Μεσσία αθετείται η μοναδικότητα και αποκλειστικότητα του ενανθρωπήσαντος Θεού Λόγου στη δυνατότητα σωτηρίας ως θέωσης. Η ιδεολογία της Νέας Εποχής συνιστά, έτσι, πρόκληση ουσιαστική για την Ορθοδοξία.

Η Νέα Εποχή συνδέεται με τη μόνιμη πια στο δυτικό κόσμο χλιαστική προσδοκία (ευδαιμονισμός), στα όρια μιας ενδοκοσμικής εσχατολογίας καθολικής ευημερίας και ειρήνης. Η ηχηρότητα αυτών των επαγγελιών δεν αποτρέπει όμως την απογοήτευση, καθώς γίνεται φανερό, ότι απλώς αναπαράγεται το παλαιό σύστημα με όλη την παθολογία και παθογένειά του.

2. Η Νέα Τάξη οδήγησε σε μια (νέα) Μονοκρατορία, την κυριαρχία μιας (νέας) παγκόσμιας Υπερδύναμης. Τα Χριστούγεννα εμείς οι ορθόδοξοι ψάλλουμε στο υπέροχο τροπάριο της Αγίας Κασσίας ή Κασσιανής, για τη «νέα τάξη» και την εγκόσμια μονοκρατορία της Παλαιάς Ρώμης, τα λόγια: «υπό μίαν βασιλείαν εγκόσμιον τα έθνη εγένοντο». Σήμερα τα έθνη της εποχής μας «γίνονται» και πάλι υπό μια παγκόσμια βασιλεία, εντασσόμενα -αναγκαστικά και στανικά- σ' ένα κατασκευασμένο παγκόσμιο πολιτικό σχήμα, με την επιβολή σ' όλα τα επίπεδα και όλους τους χώρους της μονοκράτειρας δύναμης. Η κατασκευασμένη αυτή «αλλαγή» εκφράζεται, πράγματι, αριστουργηματικά και προφητικά συγχρόνως στο γνωστό βιβλίο του George Orwell «1984». Αυτή είναι η Νέα Εποχή (New Age).

Η Νέα Εποχή κινείται, λοιπόν, σε τρία επίπεδα: το πολιτικό, που σημαίνει κατίσχυση μιας υπερδύναμης με μονοκρατορικό παγκόσμιο ρόλο. το πολιτιστικό, με την επικράτηση ενός ραφιναρισμένου και ανανεωμένου δυτικού (φραγκογερμανικού) πολιτισμού. Τα γραφόμενα από κοινωνιολόγους του συστήματος, όπως ο Χάντιγκτον ή ο Ετζιόνι, κατά τη δική μου ανάγνωση, αυτό ακριβώς εκφράζουν: τη διαφοροποίηση του δυτικού πολιτισμού από την Ορθοδοξία και το Ισλάμ (ως διαπίστωση είναι απόλυτα ακριβής) για την επιβολή, στην επερχόμενη πολιτισμική σύγκρουση, του ευρωαμερικανικού «πολιτισμού» (της υποκουλτούρας, του ρέιβ, των ναρκωτικών και της κόλας). Το τρίτο επίπεδο είναι το θρησκευτικό. Οι συνάξεις στην Ασιίζη (1986 κ.ε.) - διαθρησκειακές συμπροσευχές δηλαδή υπό την ηγεσία του Πάπα -δείχνουν, ότι τέθηκε ήδη σε λειτουργία ο σχετικός μηχανισμός, για την επικράτηση της παγκόσμιας θρησκείας με βάση την αρχή, ότι κάθε θρήσκευμα προσφέρει σωτηρία (πανθρησκειακή εκδοχή της «θεωρίας των κλάδων»).

Αυτά απαιτούν, φυσικά, αναίρεση του Χριστιανισμού, και μάλιστα στην αυθεντικότητά του (Ορθοδοξία). Θα μπορούσαμε ίσως να προσθέσουμε και ένα τέταρτο επίπεδο, το επιστημονικό, με την εξέλιξη της Βιολογίας

και των ειδικών επιστημονικών κλάδων της (Βιογενετική - Βιοτεχνολογία - Γενετική Μηχανική), που προσφέρουν δυνατότητες απεριόριστες «προς χρήσιν» από την Υπερδύναμη, όποτε θελήσει να χρησιμοποιήσει όλες τις σχετικές επιστημονικές ανακαλύψεις-εξελίξεις για την ευκολότερη και ευρύτερη επικράτησή της.

3. Ο συνειδητά Ορθόδοξος εντάχθηκε στην Ενωμένη Ευρώπη, με συγκεκριμένες βεβαιότητες, που θα αποβούν καθοριστικές για την περαιτέρω παρουσία και στάση του μέσα σ' αυτήν και γενικά στη νέα παγκόσμια πραγματικότητα. Έχει σαφή συνείδηση της διαμετρικής διαφοράς ορθόδοξου και δυτικοευρωπαϊκού πολιτισμού. Όλες οι εκφάνσεις του ελληνορθόδοξου πολιτισμού αποτυπώνουν τον αγώνα του ανθρώπου για την τελείωση της ύπαρξής του μέσα στην άκτιστη και θεουργική θεία χάρη. Στόχος του δεν είναι ο εξανθρωπισμός ή η ηθική βελτίωση του ανθρώπου, αλλ' η υπέρβαση της κτιστότητάς του, με την ανάδειξη του ανθρώπου σε Θεάνθρωπο «κατά χάριν». Ανθρωπολογικό πρότυπο της Ορθοδοξίας δεν είναι ο «καλός καγαθός» άνθρωπος, αλλ' ο Θεάνθρωπος.

Οι ορθόδοξοι λαοί στην πλατιά διαστρωμάτωσή τους είναι ζυμωμένοι μέσα σ' αυτή την πολιτισμική παράδοση και παρά τις αναμφισβήτητες αλλοιωτικές επιρροές, που έχουν δεχθεί στην ιστορική τους πορεία, διακρατούν στη συνείδησή τους τα ζώπυρα αυτής της παράδοσης, που εκφράζεται στις οριακές στιγμές της ως «ανθρωπιά» και «φιλότιμο», όροι πρακτικά άγνωστοι σήμερα στον πολιτισμό της Δύσης. Η δυτική κοινωνία, μέσα στις ιστορικές μεταλλαγές της (μετά από τα ισχυρά ρήγματα στην πολιτιστική συνέχειά της: αναγέννηση, διαμαρτύρηση, διαφωτισμός), έχει οδηγηθεί σε μιαν άλλη στάση ζωής, ριζικά αποστασιοποιημένη από τον ορθόδοξο πολιτισμό της προκαρλομάγνειας περιόδου της. Η μετακαρλομάγνεια Ευρώπη, αποκομμένη από την πατερικότητα, ανέπτυξε έναν πολιτισμό που έχασε κυριολεκτικά την αυθεντική έννοια του Θεού, του ανθρώπου και της κοινωνίας. Ενώ δε παρήγαγε μια εκθαμβωτική επιστημονική πρόοδο, αποδεικνύεται εντελώς ανίσχυρη να διαπλάσει ανθρώπους, που να μπορούν να χρησιμοποιούν τα επιτεύγματα της επιστήμης για τη σωτηρία του ανθρώπου και όχι την καταστροφική εκμετάλλευσή του. Και μόνο οι δύο Παγκόσμιοι Πόλεμοι, ως δημιουργήματα της Ευρώπης και του πολιτισμού της, δείχνουν που μπορεί να οδηγήσει ο «χωρίς Θεό», ρομποτοποιημένος, ευρωπαϊκός (δυτικός) άνθρωπος.

4. Η Ενωμένη Ευρώπη και η τροφοδοτούμενη από αυτήν δυτική κοινωνία παρουσιάζονται για την Ορθοδοξία ως αγρός ιεραποστολικός, χώρος μαρτυρίας του λόγου και του τρόπου (στάσης ζωής), που συνιστά την ουσία της ορθόδοξης παράδοσης. Αυτή μπορεί να είναι η δική μας προσφορά στον παραπαίοντα σημερινό κόσμο, όσο περίεργο και αν φαίνεται αυτό στον δυτικοποιημένο Έλληνα πολιτικό ή διανοούμενο. Διαφορετικά, η παρουσία μας δεν θα είναι μόνο χωρίς σημασία, αλλά θα ολοκληρώσει την υποτέλεια και αλλοτρίωσή μας.

Η παρουσία της Ορθοδοξίας στο σύγχρονο κόσμο οφείλει να είναι πρωταρχικά πνευματική και λειτουργική. Η Θεία Λειτουργία, με όλη τη λατρεία μας, είναι ο σημαντικότερος θησαυρός μας, διότι περικλείει και διασώζει δυναμικά το φρόνημα και τη ζωή των Αγίων μας, την πίστη και τον θεόνομο τρόπο ύπαρξής τους. Η ασκητική παράδοση των Αγίων μας, αρχαίων και νέων, είναι η πηγή του πολιτισμού μας, πεμπτούσια του οποίου είναι ο λόγος του Χριστού μας «μακάριον εστι διδόναι μάλλον ή λαμβάνειν» (Πραξ. 20, 35), που αναιρεί την εγωιστική βουλμία και ατομοκρατική υστερία. Είναι αυτό που λέει ο λαός μας: «Κάμε το καλό και ριζ' το στο γιαλό». Δεν γνωρίζω αν υπάρχει σε άλλους λαούς αυτή η παροιμία! Και όπως είπε ο Αριστοτέλης, στις παροιμίες ενός λαού αποταμιεύεται η συνείδηση και πείρα του.

Βέβαια, οφείλω μια διευκρίνηση. Όταν ο Στ. Ράνσιμαν υποστήριζε, ότι ο 21ος αι. θα είναι «ο αιώνας της Ορθοδοξίας», προϋπέθετε τους Ορθοδόξους. Ο βαθύς αυτός γνώστης της αγιοπατερικής και ησυχαστικής παράδοσης δεν εννοούσε, φυσικά, μιαν εθιμική «ορθοδοξία», ιδεολογικοποιημένη και σκανδαλίζουσα τις συνειδήσεις, εξουσιαστική και διεκδικητική της εξουσίας, όλα αυτά που περικλείει ο όρος «ορθοδοξισμός». Ο Ράνσιμαν ταυτιζόταν στο θέμα αυτό με τον Μακρυγιάννη. Για τη «μαγιά» του ελληνορθόδοξου – ρωμαϊκού Γένους μιλούσε κι αυτός. Αυτή η «μαγιά» μπορεί να λειτουργήσει ως πνευματικός καταλύτης. Όχι μόνο για τον νεοεποχίτικο κόσμο, αλλά και για μας τους ανίατα ξενομανείς Νεοέλληνες.

http://www.egolpio.com/NEW_AGE/oi_orthodoxoi_mprosta_sto_xaos_ths_n.age.htm

